

документації по проекту, що утруднює програмування; серйозні обмеження можливості і складання системи з готових компонентів; складність переносу на інші платформи.

У розроблювача предметної області в якості об'єктів можуть розглядатися конкретні цілі, а також абстрактні або реальні сутності. Кожен об'єкт є представником деякого класу однотипних об'єктів. Клас визначає загальні властивості для всіх його об'єктів. До таких властивостей відносяться:

- склад і структура даних, що описують атрибути класу і відповідних об'єктів;
- сукупність методів - процедур, що визначають взаємодію об'єктів цього класу з зовнішнім середовищем.

Інкапсуляція - приховування інформації. При об'єктно-орієнтованому програмуванні передбачена можливість заборонити будь-який доступ до атрибутів об'єктів, крім як через його методи. Внутрішня структура об'єкта в цьому випадку схована від користувача, тобто об'єкти можна вважати самостійними сутностями, відділеними від зовнішнього світу. Для того щоб об'єкт зробив деяку дію, йому ззовні необхідно послати повідомлення, що ініціює виконання потрібного методу. Інкапсуляція дозволяє змінювати реалізацію будь-якого класу об'єктів без побоювання, що це викличе небажані побічні ефекти в програмній системі. Тим самим спрощується процес виправлення помилок і модифікації програм.

Спадкування - можливість створювати з класів нові класи за принципом «від загального до приватного». Спадкування дозволяє новим класам при збереженні властивостей класів-батьків додавати свої риси, що відбивають їхню індивідуальність. Спадкування дозволяє створювати ієрархії класів і є ефективним засобом внесення змін і доповнень у програмні системи.

Поліморфізм - здатність об'єктів вибирати метод на основі типів даних, застосовуваних у повідомленні. Кожен об'єкт може реагувати по-своєму на те саме повідомлення. Поліморфізм дозволяє спростити вихідні тексти програм, забезпечує їх розвиток за рахунок введення нових методів обробки.

Об'єктно-орієнтована декомпозиція полягає в представленні системи у виді сукупності класів і об'єктів предметної області. При цьому ієрархічний характер складної системи відбивається у виді ієрархії класів, а її функціонування розглядається як взаємодія об'єктів.

Життєвий цикл об'єктно-орієнтованої розробки програмних систем містить декілька етапів, але на відміну від структурного підходу в ньому немає суворої послідовності їхнього виконання. Процес носить принципово ітеративний характер, що цілком відповідає потребам розроблювачів. Після обстеження починається

об'єктно-орієнтоване проектування, у ході якого деталізується представлення класів і об'єктів, отриманих на етапі аналізу. Визначаються структури даних, методи, відношення між класами, розробляються сценарії взаємодії об'єктів. При проектуванні системи можуть вводитися нові класи й об'єкти, якщо це буде потрібно для рішення поставлених проблем. У результаті проектування повинна бути створена детальна модель системи, складена специфікація об'єктів, класів і відношень, достатня для її програмування.

Об'єктно-орієнтований підхід забезпечує швидке створення прототипів проєктованої системи, поступовий розвиток яких приводить до кінцевого результату. На цьому етапі також можливо введення нових класів, зміна структур даних, додавання нових методів. При даному підході модифікація не вимагає повного перегляду проекту, торкаючись лише необхідних для цього класів й об'єктів.

Головна особливість життєвого циклу при об'єктно-орієнтованому підході полягає в тому, що немає суворої послідовності виконання окремих етапів. При розробці може з'ясуватися необхідність додаткового обстеження; програмування і наступне тестування можуть зажадати повернення до проектування. Такий метод відбиває ітеративний характер розробки додатка.

Об'єктно-орієнтовані технології не дають негайної віддачі. Ефект від їхнього застосування починає позначатися після розробки двох-трьох проєктів і нагромадження повторно використовуваних компонентів, що відбивають типові проєктні рішення в даній області. Директива звичайно ініціює зусилля по реінжинірингу яка складена в термінах високого рівня, її загальний тон повинен виражати чекання від реалізації проєкту. Щоб стимулювати істотні зміни в транспортному промисловому виробництві, приділяється увага серйозним проблемам і показуються, які радикальні зміни очікуються в майбутньому.

УДК 656.821:656.

ДОСЛІДЖЕННЯ ШЛЯХІВ УДОСКОНАЛЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙНИХ МЕХАНІЗМІВ ПІДПРИЄМСТВА

Кондратюк М.В. к.е.н., доцент (УкрДАСТ)

У період трансформації економічної системи суттєво зростає значення інвестиційної діяльності в країні. Від інтенсивності й результативності інвестиційних процесів залежить успіх перетворень, насамперед у сферах економічного, політичного та соціального життя. Ось чому сьогодні необхідно приділяти увагу

питанням, пов'язаним з інвестуванням, способам і методам його активізації, вивченню умов створення сприятливого інвестиційного клімату, залученню інвестицій та їх ефективному використанню на усіх рівнях: держави, галузі, регіону, підприємства.

Наявність інвестиційного забезпечення діяльності підприємства створює потенційну можливість щодо його інноваційного розвитку, тобто виступає необхідною, але не достатньою умовою. Це пояснюється тим, що залишається проблема раціонального використання ресурсів, яких завжди недостатньо, особливо при значному інвестиційному попиті, який існує в умовах кризового стану базових галузей економіки України.

Проблема управління інвестиційним забезпеченням підприємства ускладнюється тим, що необхідно одночасно проводити пошук нових джерел інвестування, розробляти нові схеми та механізми інвестування і забезпечувати інноваційний розвиток базових галузей навіть за умов дефіциту фінансових ресурсів.

Враховуючи актуальність питання щодо збільшення інвестиційної привабливості підприємства, підвищення його конкурентоспроможності, автор пропонує удосконалення управління інвестиційною діяльністю підприємства за рахунок формування механізму інвестиційного забезпечення підприємства, який є сукупністю складових, кожна з яких забезпечує здійснення політики інвестиційного забезпечення підприємства: пошуку та залучення джерел інвестування; виявлення інвестиційного потенціалу, що базується на інвестиційній політиці підприємства спрямованої на виконання проектів; виявлення та покращення середовища реалізації інвестиційної політики; забезпечення єдності вкладення інвестицій в кожну зі стадій реалізації проекту; проведення поточного контролю; оперативне планування інвестиційних ресурсів.

Функціонування механізму інвестиційного забезпечення повинно здійснюватися шляхом поєднання окремих компонентів фінансового та інвестиційного механізмів підприємства, що, у свою чергу, є невіддільними елементами єдиного економічного механізму. Така єдність повинна дозволити не тільки розглядати окремі господарські процеси на підприємстві у їх взаємозв'язку, але й виділяти саме ті, що беруть безпосередню участь у формуванні інвестиційних ресурсів та активізації інвестиційної діяльності.

Запропонований автором механізм інвестиційного забезпечення дозволить підприємству існувати в конкурентному середовищі і буде надійним важелем для встановлення стійких та стабільних позицій як на вітчизняних, так і на зарубіжних ринках. У свою

чергу це обумовить можливість без суттєвих перешкод зайняти лідируючі позиції на світовому ринку, покращуючи свою репутацію, та конкурувати з іншими високоякісними товарами.

В результаті формування інвестиційної привабливості підприємства будуть вирішені наступні задачі: залучення національних і зарубіжних інвесторів на підприємство; розвиток технологічної і виробничої бази підприємства; стабілізації виробничої, наукової і комерційної діяльності підприємства; підвищення якості і привабливості продукції; підвищення конкурентоспроможності підприємства.

УДК 625.01: 19.1

НАПРЯМИ ПІДВИШЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ЗАЛІЗНИЧНОГО ТРАНСПОРТУ УКРАЇНИ

Котик В.В., к.е.н., доцент (УкрДУЗТ)

Транспортний комплекс - кровенева система багатогалузевого господарського організму країни не тільки знаходиться в залежності від рівня розвитку техніки і технології інших галузей господарства, що забезпечують його діяльність, але і результатами своєї роботи безпосередньо впливає на темпи розвитку цих галузей, ефективність їхнього виробництва.

Забезпеченість транспортними комунікаціями, наявність відповідних резервів пропускної здатності значною мірою сприяє поліпшенню використання наявних виробничих потужностей, прискорення розвитку концентрації, спеціалізації і кооперування виробництва, освоєнню найбільш дешевих, але вилучених від місць споживання родовищ, створюють необхідні передумови для зниження поточних і одноразових виробничих витрат у промисловості і сільському господарстві.

Тому було зроблено комплексний аналіз функціонування залізничного транспорту, виявлені та класифіковані проблеми залізничного транспорту, які потребують вирішення. Виконаний аналіз дозволив встановити, що на залізницях України має місце високий ступінь зносу основних засобів галузі, що спричиняє підвищення витрат на їх поточне утримання, ремонт та обумовлює загрозу втрати технологічної стійкості. За останні роки знос основних виробничих фондів зріс з 38 до 78%, а активної частини – до 84,4%. Основними перешкодами подолання цієї проблеми є зниження більш ніж у 4 рази від ринкової вартості основних виробничих фондів (ОВФ). Це призводить до відповідного скорочення амортизаційних відрахувань. Порушений принцип простого